

ด่วนที่สุด

ที่ กค 0410.7/ค.พ.ร.

กระทรวงการคลัง

ถนนพระราม 6 กทม. 10400

31 กรกฎาคม 2552

เรื่อง ระยะเวลาการยื่นฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง
เรียน ปลัดกระทรวง ผู้ว่าราชการจังหวัด อธิบดี ผู้อำนวยการ เลขาธิการ ผู้บัญชาการ อธิการบดี
และหัวหน้าหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539
สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ 97/2552 ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552

โดยที่ปัจจุบันได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครองซึ่งตราเป็นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
(ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2551 มาตรา 51 การฟ้องคดีตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปี
และการฟ้องคดีตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) ให้ยื่นฟ้องภายในห้าปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี
แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ประกอบกับศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่ง ที่ 97/2552
ลงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552 วินิจฉัยว่ากรณีศาลปกครองได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เพราะเหตุ
ยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา 51 พระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2551 ยกเลิกความในมาตรา 51 เดิม และบัญญัติให้การฟ้องคดี
ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) ให้ยื่นฟ้องคดีภายในห้าปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ซึ่งมีผลใช้บังคับ
ตั้งแต่วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2551 ดังนั้น คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง จึงมีกำหนดระยะเวลา
การฟ้องคดีย้อนหลังไปถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2546

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว ขอเรียนว่าเพื่อเป็นการรักษาประโยชน์ของทางราชการ
ที่ได้รับความเสียหายจากการฟ้องคดีไม่ทันภายในระยะเวลาดังกล่าว และให้เป็นไปตามเจตนารมณ์
ของกฎหมายที่ให้ขยายระยะเวลาการฟ้องคดีให้ยาวขึ้น จึงให้หน่วยงานของรัฐรับดำเนินการตรวจสอบ
คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองที่ศาลปกครองได้เคยมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดี
ออกจากสารบบความ เพราะเหตุยื่นคำฟ้องไม่ทันภายในระยะเวลาหนึ่งปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุ
แห่งการฟ้องคดีตามมาตรา 51 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 (เดิม)
โดยให้นำมายื่นฟ้องเป็นคดีใหม่ภายในกำหนดระยะเวลาห้าปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี
ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2551 ที่แก้ไขเพิ่มเติม

/ อึ้ง ...

อนึ่ง หากหน่วยงานของรัฐใดได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในกรณีที่ยื่นฟ้องคดีไม่ทันภายในระยะเวลาหนึ่งปีตามมาตรา 51 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เมื่อได้ดำเนินการยื่นฟ้องคดีใหม่ตามแนวทางปฏิบัตินี้และศาลปกครองมีคำสั่งรับฟ้องไว้พิจารณาแล้วก็ให้ชะลอการดำเนินการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดกับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดังกล่าวไว้ก่อน จนกว่าศาลปกครองจะได้มีคำวินิจฉัยถึงที่สุดในคดีที่ยื่นฟ้องใหม่นี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในสังกัดถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุภา ปิยะจิตติ)

รองปลัดกระทรวงฯ ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

สำนักความรับผิดทางแพ่ง

กลุ่มงานวิเคราะห์และประเมินผลคดีปกครอง

โทร. 0 2298 6827

[http:// www.cgd.go.th](http://www.cgd.go.th)

○ คำสั่ง

(ค. ๒๑)

คำร้องที่ ๗๗๘/๒๕๕๑

คำสั่งที่ ๙๙๖/๒๕๕๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๐ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๒

ระหว่าง

{	จังหวัดนครราชสีมา	ผู้ฟ้องคดี
	บริษัท ทีโคเทค จำกัด	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๑๔/๒๕๕๑ หมายเลขแดงที่ ๒๕๒/๒๕๕๑ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาจ้างเลขที่ ๑/๒๕๔๔ ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีให้ทำการก่อสร้างปรับปรุงเรือนจำกลางนครราชสีมา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน ๒๐ รายการ ในราคาค่าจ้างเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๔,๔๙๔,๓๓๙.๙๕ บาท โดยมีธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) สาขาธาตุทอง เป็นผู้ค้ำประกัน เป็นเงิน ๑,๗๗๔,๗๑๗ บาท หากผู้ถูกฟ้องคดีก่อให้เกิดความเสียหายใดๆ หรือต้องชำระค่าปรับหรือค่าใช้จ่ายใดๆ หรือผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามภาระหน้าที่ใดๆ ที่กำหนดในสัญญา ผู้ค้ำประกันยินยอมชำระเงินให้ทันที ต่อมา วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๔

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำบันทึกส่งมอบสถานที่ก่อสร้าง และแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีเริ่มเข้าทำงานก่อสร้างในวันเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีได้เริ่มเข้าทำงานในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ ครั้นถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ อันเป็นวันสิ้นสุดสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จ ผู้ฟ้องคดีจึงได้แจ้งข้อเรียกร้องไปยังผู้ถูกฟ้องคดีขอให้ชำระค่าปรับเป็นจำนวนเงินวันละ ๓๕,๔๕๔.๓๔ บาท นับถัดจากวันที่กำหนดให้แล้วเสร็จตามสัญญา ตามหนังสือที่ มท ๐๙๒๘/๕๓๐๘ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๕ แจ้งแก่ผู้ถูกฟ้องคดีว่าจะยินยอมเสียค่าปรับให้แก่ทางราชการโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้นหรือไม่ประการใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้แจ้งแก่ผู้ฟ้องคดีตามหนังสือลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๕ ว่ายินยอมเสียค่าปรับอันเนื่องมาจากความผิด หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาก่อสร้างปรับปรุงเรือนจำกลางนครราชสีมา สัญญาจ้างเลขที่ ๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔ โดยตกลงยินยอมแก้ไขวงงานเพื่อให้สอดคล้องกับขั้นตอนการทำงานที่แท้จริงและเพื่อให้เกิดสภาพคล่องในหลายรายการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้ เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ยธ ๐๗๒๘/๕๒๕๘ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๖ แจ้งบอกเลิกสัญญาตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป และจะบังคับเอาค่าปรับและค่าเสียหายอื่นจากหลักประกันสัญญา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ และได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์เห็นว่าการบอกเลิกสัญญาของผู้ฟ้องคดีชอบแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะเปลี่ยนแปลงคำสั่ง และผู้ฟ้องคดีได้แจ้งผลการอุทธรณ์คำสั่งยกเลิกสัญญาจ้างให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบแล้วตามหนังสือลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๗ จากการที่ผู้ฟ้องคดีได้บอกเลิกสัญญาให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องชำระค่าปรับเป็นเงินวันละ ๓๕,๔๕๔.๓๔ บาท นับแต่วันสิ้นสุดสัญญาจ้างถึงวันบอกเลิกสัญญาคือตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๔๕ ถึงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ รวม ๓๗๕ วัน คิดเป็นเงินค่าปรับทั้งสิ้น ๑๓,๓๑๐,๓๗๗.๕๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีได้ส่งมอบงานถึงงวดที่ ๕ เมื่อนำมาหักออกจากยอดค้างชำระค่าปรับตามสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีจึงยังคงค้างชำระค่าปรับ

อีกจำนวน...

อีกจำนวน ๔,๘๔๕,๖๒๓.๕๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๗ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีนำเงินค่าปรับจำนวน ๔,๘๔๕,๖๒๓.๕๐ บาท ดังกล่าว ไปชำระค่าปรับให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วัน นับจากวันที่ได้รับหนังสือ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือแจ้งให้ชำระเงินค่าปรับแล้วเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๗ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉยไม่นำเงินค่าปรับมาชำระภายในวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีได้รับหลักประกันสัญญาจากธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) สาขาชาตุมทอง จำนวน ๑,๗๗๔,๗๑๗ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้นำเงินดังกล่าวมาหักออกจากเงินค่าปรับที่ค้างจำนวน ๔,๘๔๕,๖๒๓.๕๐ บาท จึงยังคงเหลือเงินค่าปรับที่ยังค้างชำระอีก ๓,๐๗๐,๙๐๖.๕๐ บาท ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีนำเงินค่าปรับดังกล่าวมาชำระ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉยจึงเป็นการผิดนัดไม่ชำระหนี้ค่าปรับ ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยผิดนัดตามกฎหมายในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ รวมดอกเบี้ยผิดนัดที่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องชำระเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๕๕,๓๐๓.๙๓ บาท ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยผิดนัดจนถึงวันฟ้องรวมเป็นเงิน ๔,๑๒๖,๒๑๐.๔๓ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๓๗๓/๒๕๔๕ (ที่ถูกคือ ๓๗๓/๒๕๔๕) และศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา โดยเห็นว่าเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้เหตุแห่งการฟ้องคดีและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๔๗/๒๕๔๕ (ที่ถูกคือ ๓๔๗/๒๕๔๕) ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องดังกล่าว และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งที่ ๕๗๕/๒๕๕๐ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าโดยที่ต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ เดิม และให้ใช้ความใหม่ว่า การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปี และการฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ซึ่งคดีเดิมศาลยังมีได้พิจารณาในเนื้อหาแห่งคดี

/โดยพิจารณา...

โดยพิจารณาแต่เพียงอำนาจฟ้องของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น และเมื่อมีการแก้ไขระยะเวลาในการฟ้องคดี
ที่พิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองจากเดิมหนึ่งปีเป็นห้าปีแล้ว อำนาจฟ้องของผู้ฟ้องคดี
จึงยังคงมีอยู่ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคดีใหม่

ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินค่าปรับจำนวน ๓,๐๗๐,๕๐๖.๕๐ บาท
พร้อมดอกเบี้ยจำนวน ๑,๐๕๕,๓๐๓.๙๓ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔,๑๒๖,๒๑๐.๔๓ บาท
แก่ผู้ฟ้องคดี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน
๓,๐๗๐,๕๐๖.๕๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

๓. ให้ศาลสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อ ๕๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่
ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กำหนดไว้เพียงว่า
คดีที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีก
ในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงมิได้หมายความว่า จะต้องเป็นคดี
ที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีที่ได้มีการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีแล้วเท่านั้น
ที่ต้องห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีก แต่หมายความว่ารวมถึงคดีที่ศาลได้มีคำพิพากษา
หรือคำสั่งชี้ขาดคดีซึ่งถึงที่สุดแล้วด้วย ดังนั้น คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ยืนตามคำสั่ง
ศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องและคำฟ้องแย้งไว้พิจารณา ย่อมถือว่าเป็นคดีที่ศาลได้มี
คำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงมีอาจรับฟังได้ และโดยที่ในขณะที่
ศาลปกครองชั้นต้นและศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณานั้น
เป็นกรณีที่ยังไม่มีการแก้ไขมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี
ปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น กำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง
ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๔) จึงต้องยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุ
แห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี แม้ในภายหลังจะได้มีการ
ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑
โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ซึ่งมาตรา ๔ ได้บัญญัติให้ยกเลิกความ

ในมาตรา ๕๑...

ในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และได้บัญญัติให้การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีก็ตาม แต่ก็ไม่มีผลทำให้คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ถึงที่สุดและถูกต้องตามกฎหมายที่มีในเวลาที่มีคำสั่งแล้ว กลับเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบหรือเสียไปแต่อย่างใด ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ ดังกล่าวก็คือ "ในแต่ละปีหน่วยงานของรัฐได้ทำสัญญากับเอกชนหรือกับหน่วยงานของรัฐด้วยกันในกิจกรรมที่หลากหลาย ตั้งแต่กิจกรรมขนาดเล็กจนถึงโครงการขนาดใหญ่ หากนับรวมมูลค่าตามสัญญาเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับเงินงบประมาณแผ่นดินจำนวนมาก แต่เนื่องจากการฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี ซึ่งเดิมสัญญาดังกล่าวมีอายุความถึงสิบปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อได้มีการตีความสัญญาโดยศาลปกครองหรือคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลว่าเป็นสัญญาประเภทใด หากตีความว่าเป็นสัญญาทางปกครองจะทำให้กำหนดระยะเวลาในการฟ้องคดีลดลงเหลือเพียงหนึ่งปีเป็นเหตุให้ระยะเวลาฟ้องคดีสั้นลงโดยผลของกฎหมายตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สมควรแก้ไขระยะเวลาการฟ้องคดีดังกล่าวให้ยาวขึ้น" ดังนี้ จะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการแก้ไขระยะเวลาการฟ้องคดีให้ยาวขึ้นดังกล่าวก็เพราะรัฐบาลมีความมุ่งหมายที่จะคุ้มครองหน่วยงานของรัฐเป็นสำคัญ โดยมีได้มีข้อยกเว้นมิให้ใช้บังคับแก่คดีที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันในขณะที่ยังมีได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง

/และวิธีพิจารณา...

และวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่ประการใด ซึ่งเป็นไปโดยผลของกฎหมาย มิใช่เป็นกรณีที่มีผลทำให้คำสั่งของศาลปกครองสูงสุดที่ถึงที่สุดและถูกต้องตามกฎหมาย ที่มีในเวลามีคำสั่งแล้วกลับเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบหรือเสียไปแต่อย่างใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุด มีคำสั่งกลับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองว่า ผู้ถูกฟ้องคดีผิดสัญญาก่อสร้างปรับปรุงเรือนจำกลางนครราชสีมา อันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า การฟ้องคดีตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี และคดีถึงที่สุดโดยศาลปกครองสูงสุด มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เพราะเหตุยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีตามมาตรา ๕๑ ดังกล่าว ปรากฏตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๕๗๕/๒๕๕๐ ต่อมา ได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ยกเลิกความในมาตรา ๕๑ เดิม และบัญญัติให้การฟ้องคดีตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ดังนั้น คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง จึงมีกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีย้อนหลังไปถึงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีได้นำข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองที่ศาลมีคำสั่งถึงที่สุดมาฟ้องใหม่ โดยอ้างเหตุใหม่ว่าคดีมีกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีภายในห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ซึ่งมีใช่เป็นประเด็นที่ศาลปกครองได้เคยวินิจฉัยตามคำฟ้องในคดีก่อน และคำฟ้องใหม่ในคดีนี้โดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน จึงไม่ต้องห้ามตามข้อ ๘๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีให้มีผลเป็นการบอกเลิกสัญญาตามหนังสือที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลภายในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑

จึงยังไม่พ้น...

จึงยังไม่พ้นระยะเวลาฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณานั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งกลับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นและให้ศาลปกครองชั้นต้นรับคำฟ้องไว้พิจารณาดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบว่าด้วยการพิจารณาคดีปกครอง

นายพีระพล เชาวน์ศิริ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบูรณ์ เสียงก้อง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพนพล เองเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวราวุธ ศิริยุทธวัฒนา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

